

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

4. Reliqua ex Tridentino expenduntur, &, quæ ex illo ab aduersariis
objectantur, diluuntur.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94274](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94274)

CERTAMEN IV.

Reliqua ex Tridentino expenduntur, & que ex illo ab aduersariis obieciuntur, diluuntur.

1. Prefato capite 6. & canone 4. recitatis cert. 1. n. 1. expenditur cert. 2. dicitur: hominis adulti arbitrium in sua conversione & iustificationis negotio actiue propriè, nec solum mere passiuè se habere: atqui agere propriè dicit operari non vicumque, sed cum potestate non operandi, seu operandi oppositum vt constat ex cert. 1. a. n. 2. quod locum non habet cum his præfinitionibus: ergo &c. His testimoniis affinis est canon 32. eiusdem sessionis 6. cum illis recitatus, qui sic habet. [Si quis dixerit hominis iustificati bona opera ita esse dona Dei, vt non sint etiam bona ipsius iustificati merita; aut ipsum iustificatum bonis operibus, quæ ab eo, per Dei gratiam, & Iesu Christi meritum (cuius vitam membrum est) sunt non bene mereri augmentum gratiæ, vitam æternam, & ipsius vitæ æternæ (si tantum in gratia decesserit) consecutionem, atque etiam gloriæ augmentum, anathema sit.] Huius autem canonis doctrina adeo connexa est, cum doctrina capitis 6. & canonis 4. vt neutra sine altera valeat persistere. Meritum enim sine libertate eius, qui operatur esse nequit: libertas autem illius sine potestate ad vitium extremum, dum alterum operatur esse non potest. Posita vero potestas independentè à nostræ libertatis, & potestatis indifferentis vsu, & exercitio præfinitione de se, essentiali quæ sua connexa cum præfinito opere non est potestas ad oppositum, quare neque ad opus ipsum apponendum libertas, ac subinde, neque in eo meritum vllum. Secundo eius est in operando meritum, aut demeritum, cuius est determinatio ad operandum: At postea præfinitione prædeterminatiua humanarum actionum à Deo, determinatio ad operandum, non quidem hominum, sed Dei solus est: ergo neque hominum sed Dei potius est meritum, aut demeritum in nostris operationibus. Hoc argumentum & est Patrum recitatum q. 1. & 2. q. 6. eundem à ratione fieri.

2. Exat etiam contra præfinitores hosce canon 33. seu vitimus sell. eiusdem 6. [Si quis dixerit per hanc doctrinam Catholicam de nostra iustificatione à sancta Synodo hoc præfinito decreto expressam, (scilicet de participatione concursus, & operationis liberæ, ac determinationis in nostra à peccato ad iustitiam conversione inter Deum vocantem, auxiliantem, ac mouentem, atque hominem ad sui conversionem annuentem) aliqua ex parte gloriæ Dei, vel meritis Iesu Christi Domini nostri derogari, & non potius veritatem fidei nostræ, Dei denique, ac Christi Iesu gloriam illustrari, anathema sit.] Is autem canon cum editus contra Caluinistas, & Lutheranos fuerit, qui, ex partitione operis inter Deum misericordiam suam voluntate nos ad bonum excitantem, premouentem, vocantem, auxiliantem, adiuuantem, & coadiuantem, seu cooperantem, & nostram voluntatem determinatione sua annuentem, & cooperantem gloriæ Dei, & gratiæ ipsius, his derogari iudicabant: contra eodem modo iudicantes præfinitores prædeterminatiuos Thomistas recentes eodem robore procedit.

3. Quintus locus Tridentini contra Thomisticas præfinitiones prædeterminatiuas nostrarum actionum est canon 22. eiusdem sessionis 6. [Si quis dixerit iustificationem, vel sine speciali auxilio Dei in accepta iustitia perferre posse (vt aiebant nimirum Pelagiani) vel eum eo non posse, anathema sit.] Extrema hæc canonis præfinitiones impugnat. Sic ostendit. Quia in hac parte definitur speciale, & indebitum naturæ, & voluntati iustorum auxilium Dei sufficiens igniuit omnibus ad accepta perferre, & qui si præfinitiones istæ sint necessaria, & essentialia principia ad perseverandum, non

Christoph. de Ortega, de Deo Vno, Tomus I.

erit in iis, qui non perseverant in iustitia, auxilium Dei sufficiens, quo absolute possint in ea perseverare: ergo præfinitiones istæ præfinito canonis aduersantur. Minor probatur: quia sublato essentiali principio ad perseverandum non est potestas absoluta, seu virtus sufficiens ad perseverandum: sed iis, qui non perseverant de facto, deficit præfinitio prædeterminatiua, ac subinde prædeterminatio, quæ est essentialis principium ad perseverandum: ergo in eis non est absoluta potestas, seu virtus sufficiens ad perseverandum. Id quod fusius q. 6. à ratione perlequemur. Minor est in aduersariorum doctrina indubitabilis; alioqui posset coniungi cum præfinitione prædeterminatiua perseverantiæ, in iustitia, (quæ sola per hoc speciale Dei auxilium est) negatio perseverantiæ, ac potestas simulatis, & coniungendi utramque, præfinitionem scilicet, & negationem effectus præfinito; quod aduersarij execrantur. Item præfinitio non esset entitate, & essentialia sua connexa cum effectu præfinito: siquidem absolute eo effectu in seipsa posset persistere.

4. Idem argumentum efformatur contra eiusmodi præfinitiones prædeterminatiuas ex canone 17. sessionis eiusdem, ubi dicitur. [Si quis iustificationis gratiam non nisi prædeterminatis ad vitam contingere dixerit; reliquos vero omnes, qui vocantur, vocari quidem, sed gratiam non accipere vt potest diuina potestate prædeterminatis ad malum: anathema sit.] Duo enim hic definiuntur. Primum non dari auxilium sufficiens non prædeterminatis, seu præfinitis ad perseverantiæ, & salutem per illam obinendam. Quod ex doctrina aduersariorum necessario videtur discursu proximo inferri. Secundum prædeterminari, seu præfinitum homines ad malum cuius damnatio ad quæst. 6. spectat: sed ea tamen doctrina in principiis, quibus præfinitio, aut determinatio diuina necessaria ad actionem nostram bonam à Thomistis probatur omnino continetur. Et huic quidem argumento de negatione auxilij sufficiens in non consentiente à Tridentino damnata, atque à Thomistis præfinitotibus, & prædeterminatoribus admittenda, ægius solutiones illæ de sensu composito, & diuiso, etiam in secundo sensu de simulate potestate, licet non potentia simulatis, ad quem iam Thomistæ omnes se recipere accommodari potest: cum sine omnibus principiis essentialibus, ex quibus principium, seu potentia adequata totalis, atque absolute talis essentialiter constituitur, potentia ad actum non præfinitum absolute esse non possit, absente præfinitione, quæ essentiali principium partiale adequatam, & absolutam potentiam ad illum constituit per aduersarios est: quare nec similitas potentia ad illum, & eius oppositum assignari ab ipsis potest: ac subinde nec principium, aut auxilium ad illum sufficiens.

5. Denique obseruandum, pro horum argumentorum, quæ ex Tridentino deduximus confirmatione, eorum omnium sensum, & robur definitionibus Innocentij, & Alexandri VII. confirmatum, & definitum videri. Dum enim propositiones Cornelij Iansenij ad rem præsentem attinentes condemnantur hæreticæ & damnatæ declaramus, & vt tales damnamus. Cum autem propositiones illæ sint Caluiniæ, & quæ sensum, & solutiones omnes Thomisticas memoratas, satisque iam tunc notas capiant, & sub vocibus, & terminis, quibus ex omnes solutiones, & sensus Thomistarum continent damnatæ dicuntur: scilicet recitatis, & expensis à nobis Tridentini locis: eis cunctis Thomisticas præfinitiones, & prædeterminationes Tridentina hæc fulmina declinare non potuisse videntur. Verum & si ita hæc habeant, vt vidimus, neque ingenio nostro discrimen utrarumque præfinitionum, & doctrinarum in hac re Thomisticæ, & Nouatorum, quominus altera à Tridentino, non autem altera damnetur, satis clareat: fraternus tamen amor, ac de sinceritate fidei aduersariorum æstimatio credere nos facit eorum à Caluinistis differentiam in re præfinito, quem non videmus. An vero ex decretis etiam Pontificis de abstinentia à censuris alterutrius partis iudicium nostrates, & censuram aduersæ reticere teneantur post damnationes propositionum Cornelij Iansenij cert. 5. proponemus.

6. Hinc primæ obiectioni aduersariorum Tridentino, seu potius eleuationi auctoritatum, quas ex ipso hæcenus produximus, & expendimus, occurrere facile possumus.

possumus. Rogant enim iam pridem aduersarii apud Petrum à S. Ioseph. loco citato cert. 3. n. 12. vt, vel vnus, ex Tridentinis Patribus, qui de his rebus typis mandavit, & contra præfinitiones, & auxilia ab intrinseco efficacia sententiam duxerit, proferatur. Amplius enim duodecim Tridentinos Patres recensuimus, ac recitamus, atque in eis Dominicanos eius ætatis Primores, qui contra suorum præfinitiones, & auxilia ab intrinseco efficacia, sententiam ex mente etiam Tridentini, cui adfuerunt, euulgauerunt. Mirantur insuper disceat Carmelitani Salmanticenses, nihil de efficacia voluntatis, & auxiliorum Dei ab extrinseco nostro consensu, atque inde ex cogitata scientia media, qua, & prædestinationis, efficacia auxilij infallibilitas, & infirmitas cum nostra libertate adeo facile componi videntur, à Concilio Tridentino statutum imo, ne memoratum quidem, contra libertatis nostræ acerrimos è Dei voluntate, & gratia impugnatores, tunc fuisse: [Credibile enim non est (si ea solida esset eius controuersie compolitio) voluisse spiritum sanctum Patribus Concilij tam validum, & potens subterfugere remedium, quod, non nihil postea, Molinæ aperuit.] Alias inelamat fidenter Ioann. à S. Thoma 1. p. d. 20. art. 6. §. Denique, pag. 688. *ubi id dixerit Concilium?* [Vbi de scientia locutum fuit? ubi efficaciam gratiæ, & decreti diuini ex natura sua denegauerit? Et quomodo autem non omnes statim obuiis vniuersis doctrinam hanc (nostram de efficacia solum ab extrinseco, ac scientia media) in Tridentino contentam amplexati fuerint?] Sed cum citatis Tridentinis locis prædestinatio Dei, & auxilium ab intrinseco efficacia reiciatur, damnando negantes non posse nos illud abiicere, eive pro arbitrio dissentire nostro, ac proinde definiendo ipsi posse nos dissentire, si velimus, illudque abiicere (quod definitio est prædestinationis, & auxilij, seu motionis Dei, non ab intrinseco, sed solum ab extrinseco nostro consensu efficacia) dedimus sanè facile, quod à Deo anxij in Tridentino tandiu aduersarii quæritabant.

7. Et demeriti quidem oblitos hosce admirabundos interrogatores non possumus. Cum enim id, quod nobis, vel semel, modestum accidit, memoria solet nunquam excidere: atque eis Tridentini testimoniis non semel, aut iterum, sed sæpe quotidie, ac semper à controuersie huius exordio aduersarii præfati molestissime à nostris vexentur: non quidem admirationi solum, sed miraculo habendum merito videatur, adeo ea testimonia memoria aduersariis excidisse, vt quasi de re prorsus ignota informari ab alijs tantopere desiderent. Dubia item illa interrogatio postrema otiosa, inutilis, ac fors imprudens, & rogantibus iniuria est. Vidimus enim Tridentinos Patres, qui post Concilium impresterunt doctrinam hanc nostram obuiis vt dicitur, vniuersis fuisse amplexatos: videbimusque quæstione sequenti ab scholis, Academicis, religiosis familiis, & Theologis ferè vniuersis, qui typis mandarunt, summa esse cum laude receptam. Pro paucis vero Thomistis scriptoribus, qui eam non receperunt, facile respondebimus, si ipsi nobis prius responderint. Cur à Tridentino vehementer, vt minimum, infirmam, & commendatam Beatissimæ, ac supremæ Matris Virginis ab originali labe immunitatem ab vniuersa reliquorum fidelium (etiam familiæ suæ Procerum) Ecclesia iam diu propugnata, à Summis Pontificibus, & præcipue definibilem pauculi, nec supremæ notæ Dominici, non recipiant? Idem enim æstimo resistentiæ vniuersæ consilium, rationem, & motuum eosdem causaturos. Nisi quod pro Mariana immunitate deneganda D. Thomæ in alijs (quæ iam diu absunt) circumstantiis alicubi loquentis autoritate se protegent, in resistentia vero prædestinationi, & auxilio, solummodo ab extrinseco nostro libero consensu efficacia, & infallibiliter effectum habituro, omnis prorsus eos autoritas Angelici Præceptoris destituit, vt quæst. sequenti ostendimus. Et sanè minus prudenter, & cautè ratio alieni facti ab illis quæri videtur: qui id contra omnem omnino rationem fieri, factumque esse, tot validis argumentis contendunt.

8. Sed acciunt tamen sese, vt nos ex Tridentini locis ipsis datis in hunc imperant modum. Tridentinum eis locis damnat doctrinam, seu errorem Caluini Lutheri, & sequacium: atqui horum error erat ex commu-

nibus ipsis cum Thomistis præfinitionibus, & prædeterminationibus nostrarum actionum, earum libertatem, non voce solum, sed re ipsa aboleri: ergo Tridentinum: eis locis damnat asserentes ex præfinitionibus, & prædeterminationibus communibus Caluinistis, & Thomistis nostrarum actionum earum, tam re, quam nomine aboleri libertatem vt nos contendimus. Huius argumento, si teneret, eam deberemus referre gratiam: quod nos ab omni Pelagianismi, aut semipelagianismi vniuersæ hætenus à Thomistis imputati suspicione liberaret: siquidem Caluini, & pelagij, & reliquarum hac in parte errores sibi immediate contradiere, adeo est notum, vt vterque in eundem hominem, non omnino vecordem, stupidum, ne dum in vnam eandemque propositionem, & sententiam nostram, cadere nequeat. Secundo recitatos duodecim Tridentinos Patres, & ferè omnes Ecclesiæ Catholicæ Academiæ, & Theologos primores, quos partim cum Tridentinis dedimus cert. 3. partim sequenti q. recitabimus, imo & Ecclesiæ Patres recitatos duobus totis præcedentibus quæstionibus, & Concilia insuper, & Pontificis definitionibus cert. 5. producentes, magno hæreticorum plausu faceret Caluinistas. Ij siquidem omnes vniuersim ex necessitate omni antecedenti natura humanas actiones, & si à Deo, eiusque prædeterminatione, præcientiæ, aut decreto inducta, earum libertatem euerit constanter docent. Sed cerè nihil argumentum probat: quia nosissimè falsum innotuit. Non enim Lutheri, Caluini, & sequacium error fuit, quod ex præfinitionibus, & prædeterminationibus ad vnum in nostram voluntatem à Deo proximior naturæ inductis euerteretur voluntatis nostræ libertas: in eo enim ex discursu fors euidens, ac cerè Patribus omnibus Philosophis, & Theologis cunctis (si Thomistæ excipias, qui in eo, vt cumque eludendo, tandiu laborant, & hærent) vt non concludere, mysterium esse velint? probatissimo: quare citra errorem, eiusque periculum processerunt. Fuit autem eorum error, quod ex parte antecedentis ad voluntatis operationem ea principia suis præfinitionibus, & prædeterminationibus (quas obinde Catholicorum eadem, & si ipsi fateantur, esse nollem) ad operandum determinantia, & necessitantia (latuerint, vt eis positus absolute non possit voluntas dissentiri, si velit, eade abicere reuocando: quibus solummodo verbis rem libertatis à se definitæ, & à Caluino damnatæ suis præfinitionibus negat Concilium expressit.

9. Vltimo hic opponendus nobis, ex eundemque esse Pelagianismus, aut semipelagianismus saltem, ne eorum errorum à nostra sententia diuersitatem ostendissimus cum futuritionem conditionatam ante decretum vilius Dei actuale absolutum ex parte actus, & conditionatum ex parte obiecti statuabamus: quia determinationem arbitrij nostri ad operandum non ita à nobis esse dicimus, vt omnino à nobis, seu ex naturæ nostræ debitis abique Dei misericordie voluntate, & gratiæ auxilio præueniente, excitante, & cooperante sit, esse possit: vt de omnibus determinationibus ad bonum Pelagiani, de aliquibus autem semipelagiani aiebant, quæ doctrina nostra, eiusque ab eis erroribus diuersitate explicata Odoardus Vveslominus 3. de triplici hom. offic. c. 19. [§. Postremo illa gratia, aut, ubi iam Pelagianismus, quem nostris partibus affingunt?] Vtinam ita illi Caluinum respuerint, vt nos Pelagium R. Petrus à S. Ioseph. præfat. tract. de grat. diuina. [Certè sententia, quam propugnauimus, esset Pelagiana non tantum non pauci doctrina, & virtute conspicui, item propè infirmos recensendi essent: quod quibus sibi, amabo te, persuadere valeat. Porius fortasse timendum erit, ne ij, qui tam illud virorum doctrinam erroris infirmulant, Pelagianam Charibidem vitare cupientes, in Seyllam Lutherianam, aut Caluinisticam incutere incendant.] Et ab hac quidem obiectione suæ, & nostræ huius doctrinæ causam prorsus à Tridentino videtur canone 33. quem recitatum satis à Tridentino videtur conciliandi cum prælatum n. 2. Alia, quæ ex difficultate conciliandi cum prædeterminationis certitudine, & infallibilitate nostram libertatem à Patribus asserta, quæ hac nostra sententia videtur omnino euacuari, similibusque alijs obiectis poterant, commodus q. 6. diluuntur. Hac vero quæstione, & si, quæ ab alijs dicta retulimus, Caluinistis aduersarios notare videtur.

videantur eorum censuris omnino abstinemus: ea enim solummodo adduximus, atque argumenta, quæ id suadere videntur toto suo robore intrinsecus, vt videant, qui hæc legerint, non adeo stupide, atque Ioann. à sancto Thoma aiebat, Thomistis Caluinismum à nostris opponi.

CERTAMEN V.

Ex reliquis Conciliorum, & Pontificum definitionibus præfinitiones Thomistice ablegantur.

1. Definitionibus Tridentini contra Thomistias humanorum actuum prædeterminationis præfinitiones pugnant hæcenus est: aliis iam Conciliorum, & Pontificum definitionibus, & decretis certandum. Et primo Concilium Constantiense sess. 8. inter propositiones quadragintaquæque pestiferi hæresarchæ Ioannis Vviedii, de Anglia, vti hæreticas, erroneas, seditionas, scandalosas, damnandas, ac de facto ibi ab eodem Concilio damnatas, vigintiannam septimam sic proposuit. *Omnia de necessitate absoluta eveniunt.* Cum autem ea propositio expellitis scripturæ testimoniis de nostrarum actionum contingentia, & libertate contradicatur, illa quidem sub prima hæres censura continetur: Ea vero propositio eadem est cum Lutherana, & Caluiniana de necessitate ex Dei præfinitione, & prædeterminatione proveniente, ex qua solum necessitatem illam absolutam omnium Vviedius asseruit, vt Lutherus supra recitatus cert. 2. n. 4. sed hæc eandem esse suam fateatur Thomista, qui in antecedenti præfinitione, & prædeterminatione, & necessitatis in actu primo operandi præfinitum, & prædeterminatum extremum per eas in nostram voluntatem inducitur cum Caluinistis, & Lutheranis convenire sibi assensum: & si in negata inde libertatis nostræ (quod hæretici admittunt, recentiores vero Thomistæ negant) differre testentur, vt vidimus locis citatis cert. 2. ergo ea ipsa præfinitio, & prædeterminatione Thomisticarum doctrinæ, & necessitas hæresis damnata à Concilio Constantiensi fuit. Esti autem de autoritate damnationis huius ex sess. 8. prolata dubitari, vtrumque posset: quod eius sessio tempore trium Papatus in Ecclesia esset. Scilicet D. Petri de Luna dicti Benedicti XII. Ioannis XXIII. & Gregorii XII. nuncupatorum: & sub Ioanne ea sessio habita: nec tunc ab ipso approbata nec abrogata postea ipsi per Concilium, atque ab ipso Ioanne abdicato à se Pontificatu, fuerit approbata: verum cum postmodum Gregorius XII. apud idem Concilium per Legatos suos Pontificatum deposuisset, & Concilium in Benedicti contumaciam animaduertens servata iuris forma in causæ cognitione sententia lata ipsi Pontificatu depulisset Martini V. summo omnium consensu electus, & promulgatus est, qui anno 1418. decimo Kalendas Maij quo die Concilium soluit, eam damnationem relatis singulis Vviedii propositionibus Pontificia sua autoritate confirmavit.

2. Extant autem contra prædeterminationis hæc præfinitiones antecedentia causalitatis, & naturæ nos ad vnum efficiendum determinantes in Concilio Senonensi contra hos Lutheri errores paulo ante Tridentinum coacto testimonia præclara: quod, licet provinciale fuerit, magnæ tamen apud Catholicam Ecclesiam autoritatis extitit semper: fuit enim habitum Pacificis à die 3. Februarij, anni 1527. ad 9. Octobris 1528. Præfide Eminentiſſ. D. D. Antonio Prato Cardinali de S. Anastasia Senonensis Archiep. Germaniæ, & Gallie Primatis adiutibus suffraganeis, multisque divini, & humani iuris interpretibus, vti et ceteris eius locis constat. In eius præfatione ita habetur. [Debetur certe Lutherus ex Apostolo nosse ita necessitatem esse divinam gratiam ad bene operandum, vt Tettis liquidum est Apostolus divinam gratiam in se vauit, non fuisse.] 1. Corinth. 15. Cum abundantius, inquit, laboravi; non ego autem, sed gratia Dei mecum: vtrumque nimirum alteri connectens Apostolus, noluit

liberum arbitrium otio torpescere cum Manichæo; & arrogantiam deitatis Pelagij, sic cooperationem tribuit libero arbitrio, vt ex se tamen, & citra diuinæ gratiæ munus sufficere non possit ad salutem. Non alius, sed eisdem omnino verbis (quæ etiam Augustini, & aliorum supra recitarorum Patrum sunt) nostram contra prædeterminationis præfinitores omnes doctrinam proponimus, & explicamus. Et, licet præfinitio illa definitionis vim non habeat, alit, cum ex iis, quæ Concilio, eiusque Patribus, tum ex animantibus, tum iis de rebus definitis scripta fuerit sententia de re hac, & Patrum, & Concilij exceptione omni maius testimonium est, sed Concilium ipsum decreto 15. ex decretis fidei, quod est de libero arbitrio, sic habet. [Nec denique tale sit huiusmodi trahentis Dei auxilium, cui resisti non possit. Quoties enim Dominus voluit congregare filios Hierusalem, sicut gallina congregat filios suos sub alas, & noluerunt? Frustra certe Stephanus Iudeos dura ceruicis, & in circumcisi cordis arguebat, qui semper spiritui sancto resisterent. Frustra Paulus Thessalonicenses admoneret, spiritum ne extinguerent: si diuini inspirationibus homines inuitabiliter raperentur. Trahit quidem Deus; sed in eius odorem currimus, non vi, non vico raptramur.] Cum autem resistencia auxilio, & voluntati Dei, quæ actu non sit, esse nequeat, in sensu composito illius diuinæ voluntatis, & auxilij, quo Deus nos trahit, posse nos resistere renuendo per consensum negationem, Concilium definit. Nec recurrit ad Dei trahentis auxilium, secundum suam solum entitatem consideratum, non autem, vt subest voluntati diuinæ trahendi nos (quomodo resisti nequeat, vt ait Aluarez 9. de auxil. d. 93. n. 2. & 3.) esse potest, quia hoc decreto non entitatis auxilij tantummodo, sed voluntatis etiam diuinæ congregandi nos, sicut gallina filios suos sub alas expressa fit mentio. Reliquæ solutiones tentatæ ab aduersariis ad loca Tridentini præoccupatæ iam sunt cert. 2. & à ratione q. 6. vberius, ac planius & plenius reiciuntur.

3. Veniamus tandem ad vrgentissimas definitiones, & damnationes quinque propositionum Cornelij Iansenij Episcopi Ipresis ex libro inscripto *Augustinus*. Ab Innocentio X. primum editas, ac postmodum ab eiusdem successore Domino nostro Alexandro VII. confirmatas. Prioris de eis damnationibus decretum est huiusmodi. [Innocentius Episcopus seruus seruorum Dei vniuersis in Christo fidelibus salutem, & Apostolicam benedictionem. Cum occasione impressionis libri, cui titulus, Augustinus Cornelij Iansenij Episcopi Ipresis, inter alias eius opinioniones orta fuerit, præsertim in Gallis conuoluta super quinque ex illis, complures Galliarum Episcopi apud nos intulcerunt, vt eisdem propositiones nobis oblatas expendere, ac de vnaquaque earum certam, ac perspicuam ferremus sententiam. Tenor autem præfatarum propositionum est prout sequitur. Prima, aliqua Dei præcepta hominibus iustis volentibus, & conantibus, secundum præfentes, quas habent, vires, sunt impossibilia: deest quoque illis gratia, qua possibilia fiant. Secunda interiori gratiæ in natura lapsa nunquam resistitur. Tertia ad merendum, & demerendum in statu naturæ lapsæ non requiritur libertas à necessitate sed sufficit libertas à coactione. Quarta: Semipelagianj admittebant præuenientis gratiæ interioris necessitatem ad singulos actus, & in hoc erant hæretici: quod vellent eam gratiam talem esse, cui posset humana voluntas resistere, vel obtemperare. Quinta, Semipelagianum est dicere Christum pro omnibus omnino hominibus mortuum esse, aut sanguinem fudisse. Nos, (quibus inter multiplices curas, quæ animum nostrum assidue pulsant, illa in primis cordi est, vt Ecclesia Dei nobis ex alto commissa purgatis prauarum opinionum erroribus tuto militare, & tanquam naui in tranquillo mari, sedatis omnium tempestatum fluctibus, ac pro cellis senire navigare, & ad optatum salutis portum peruenire possit) pro rei grauitate coram aliquibus Rom. Ecclesiæ Cardinalibus ad id specialiter sæpius congregatis à pluribus in sacra Theologia Magistris eisdem quinque propositiones, vt supra nobis oblatas, fecimus singulatim diligenter examinari; corumque suffragia, tum voce, tum scripto clara mature considerauimus: eosque Magistros variis coram nobis actis congregationibus prolixè super eisdem, ac super earum qualibet differetis audiuius. Cui autem ab initio huiusmodi discussionis ad diuinum implorandū auxilij multorum